

COLUMN – Zaterdag Live, 16 maart 2019 - Columnist: Peter Drijver

Eens in de vier jaar een hokje rood maken

voor de gemeenteraad, eens in de vier jaar een hokje rood maken voor de provincie en het waterschap, eens in de vier jaar een hokje rood maken voor de vertegenwoordiging in het parlement. Oh, ik ben Europa nog vergeten. Door telkens uit honderd namen te kiezen wordt de vertegenwoordiging van ons bepaald, die uit onze naam onderhandelt en beslist.

"Hoe 19e-eeuws wil je een samenleving georganiseerd hebben", vraag ik me dan af. En dat dit systeem kwetsbaar is voor perverse prikkels is overduidelijk: voor de verkiezingen beloven bestuurders werkelijk van alles aan de stemmers maar daarna luisteren ze zelden nog naar de lastige burgers. Populisme, cliënt-isme, gedoogsteun, gewijzigde omstandigheden en de kennis van nu; vul maar in. Het systeem is ver voorbij zijn houdbaarheidsdatum.

Natuurlijk willen we niet met 17 miljoen kapiteins het schip van Nederland sturen en evenmin willen we met 520.000 betweters besluiten nemen over gemeentelijke middelen en beleid. Maar in de stad worden we met deals over Spuiforum en hoogbouwtorens naast de stations steeds met voldongen feiten geconfronteerd, die onze woonmogelijkheden en ons plezier in onze stad beperken. HTM en MRDH breken onze stad open en zagen onze bomen om zonder dat gemeente of provincie er iets over te zeggen blijken te hebben.

We voelen ons dus niet gehoord.

In het groene hart worden slappe succesjes geboekt om het groene open landschap tussen Leiden en Alphen te sparen ten koste van duizenden vierkante meters distributiecentra tussen Den Haag en Gouda. Maar bóven hen vindt minister Ollongren dat ze – zonder kennis van zaken en zonder ruimtelijk rijksbeleid – ijskoud ons groen mag volbouwen om aan 'de vraag' te kunnen voldoen.

Wat gewichtig als het 'mandaat van de kiezer' wordt uitgelegd, is dan een goedkoop excuus. Goedkoop omdat coalitiepolitiek van onze vertegenwoordigers hen dwingt tot vierjarenplannenpolitiek van oppositie en coalitie, met als gevolg veel oninteressant onderling gesteggel dat meer over de machtsverdeling gaat dan over de inhoud.

Terwijl besturen toch een eervolle verantwoordelijkheid zouden moeten zijn en waarom zou je dat onzorgvuldig doen of zonder ruggespraak met je deskundige stemmers? Dat betekent dus inhoudelijk inzetten op consensuspolitiek – in de Staten, in het parlement, in de Senaat en in de Raad – omdat je nu eenmaal iedereen méé moet krijgen om dat beleid op straat echt uitgevoerd te krijgen: we zijn immers geen politiestaat.

De scholieren op het Malieveld hebben ons gewezen op de onhoudbare struisvogelpolitiek van goedkope energie en papieren milieu-akkoorden. Terreuraanslagen wijzen ons pijnlijk op de gevolgen van radicalisering wanneer individuen zich niet gehoord voelen. Radicalisering, die misbruik maakt van vrijheden die verzuild Nederland ooit afdwong.

Ga dus stemmen maar laat je stem luid en duidelijk horen om draagvlak en invloed te hebben als één van die 17 miljoen betrokken burgers.